

«Η ΠΛΑΗ ΤΗΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...»

Ο κόσμος μας αλλάζει ραγδαία. Μέσα σε αυτόν ο συγγραφέας πώς υπάρχει, πώς συμπεριφέρεται; Αρκετοί κατηγορούν τους διανοούμενους ότι έχουν γίνει μέρος της ελίτ... Τι απαντάτε; Από συγγραφέας μπορεί να γίνει κάποιος ροκ σταρ;

Πάντοτε, ένα μέρος των διανοούμενων ήταν μέρος της ελίτ, υπό την έννοια της ολιγομελούς ομάδας ισχυρών ατόμων που κατέχουν δυσανάλογο μερίδιο πλούτου, προνομίων, πολιτικής εξουσίας ή ικανότητας. Εξαρτάται τι ορισμό δίνουμε τόσο στους διανοούμενους όσο και στις ελίτ. Αν κάποιος κατηγορούν μερικούς διανοούμενους για ελιτισμό, ίσως έχουν δίκιο, πρέπει να το δούμε κατά περίπτωση. Όχι ότι ο ελιτισμός είναι αμαρτία ή παράπτωμα... Η δειλία, η ιδιότητα και το να μην είσαι συνεπής με τις αξίες σου είναι πολύ πιο δυσάρεστες

ανθρώπινες ιδιότητες. Σε ό,τι με αφορά, πάντως, δεν είμαι καθόλου ελιτίστρια ούτε έχω ζήσει σε μικρόκοσμο της ελίτ με την ενδογαμία του και το υπερποπικό του ύψος. Αλλά, βεβαίως, αυτό το διαπιστώνει κανείς μόνο αν με γνωρίζει προσωπικά. Αν δεν με γνωρίζει και έχει την εντύπωση του ελιτισμού, σίγουρα σε κάθε καινούργιο βιβλίο ή άρθρο θα προσπαθεί να επιβεβαιώσει την ήδη υπάρχουσα άποψη. Η πλάνη της επιβεβαίωσης κυβερνά τον κόσμο. Όσο για τους συγγραφείς-ροκ σταρ, αν κατασκευάζουν μόνοι τους την εικόνα αυτή, αν την επιδιώκουν και την προωθούν μέσω image makers, μάλλον δαπανούν υπερβολικό χρόνο στην ικανοποίηση της ματαιοδοξίας τους. Η συγγραφή, το συγγραφικό απαιτεί πολύ χρόνο και πολλή ενέργεια: Οι συγγραφείς δεν έχουν περιθώρια να παριστάνουν τους ροκ σταρ. ■

«Η συνοχή της κοινωνίας προϋποθέτει ανεκτικότητα»

«Ζω ανάμεσα σε κάθε λογής ανθρώπους και ακροβατώ ανάμεσα στις γενιές», εξομολογείται στον «Ε.Τ.» της Κυριακής η Σώτη Τριανταφύλλου με αφορμή το νέο της βιβλίο «Ακου το λιοντάρι»

ότι αυτό αρκεί σε κοινωνικό επίπεδο, αν και όχι σε προσωπικό. Δεν εννοώ απαραίτητη ανεκτικότητα-ανεξιδιερσική ή πολιτική συμφιλίωση, εννοώ μάλλον ένα καθαρότερο και πιο κατανοητό βλέμμα έναντι των άλλων. Οι κοινωνίες βασίζονται στη συνοχή, η οποία προϋποθέτει ανεκτικότητα. Το ίδιο και οι παρέες, οι οικογένειες, οι φίλες, τα ζευγάρια. Η ανεκτικότητα μας βοηθάει στο να βλέπουμε μερικά πράγματα αστεία - αν τα βλέπουμε όλα αστεία, ακόμα καλύτερα. Ωστόσο, η ατομική και η κοινωνική τάση είναι οι διδαχές, η λογοκρισία, η τυραννία του «σωστού» όπως το διαμορφώνουν κάθε φορά οι κυρίαρχες νοοτροπίες. Γενικά, παρατηρείται διαρκής προσπάθεια για να επιβληθεί ενιαία σκέψη, παρά το κραυγαλέο εγκώμιο της «διαφοράς».

Από τους ήρωες και τις ηρώιδες του βιβλίου σας, ποιος σας ταλαιπώρησε περισσότερο, μέχρι να τον κατανοήσετε και να τον «συστήσετε» στους αναγνώστες σας;
Μπα... Κανείς... Ζω ανάμεσα σε κάθε λογής ανθρώπους και ακροβατώ ανάμεσα στις γενιές. Υπάρχουν μέρες όπου είμαι δεκαπέντε ετών κι άλλες όπου είμαι εξήντα πέντε. Τις περισσότερες μέρες κυμαίνωμαι ηλικιακά και γενεακά. Κατά κάποιον τρόπο, τους έχω συναντήσει κάπου όλους αυτούς τους ανθρώπους.

Στο βιβλίο σας έχουμε έναν μεγάλο βομβαρδισμό πληροφοριών. Η Σώτη Τριανταφύλλου πόσο καιρό χρειάστηκε για να το επεξεργαστεί όλο αυτό και να του δώσει αναπνοή Αθήνας;
Την Αθήνα την ξέρω στη διαχρονία. Γεννήθηκα στην Πατσία και η μεγάλη μου στη Φωκία Νέγρη. Παρακολούθησα όλες τις φάσεις της εξέλιξης της πόλης... Υπήρξαν στιγμές όπου μου φαινόταν μια παλλόμενη μεγαλουπολή και στιγμές όπου μου φαινόταν ένα υπερτροφικό βαλκανικό χωριό. Έγραφα το μυθιστόρημα από το 2017, αλλά με διαλείμματα στα οποία ασχολήθηκα με άλλα βιβλία και με βρέθηκα σχετικές με την πολιτική και την ιστορία. ■

ΓΙΟΥΛΗ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
Βιβλιοκριτικός

Μας οδηγεί κάπου; Πώς ξεκινάει η συνάντησή με τη γραφή αυτής της ακριβής πρόζας;

Είναι ο τίτλος ενός κομματιού του Βαν Μόρισον. Αναρωτιέμαι αν έπρεπε να το γράψω στην αρχή σαν «credit»... Πρόκειται, πάντως, για έναν υπαινιγμό ενθάρρυνσης: Παλιότερα, έλεγα «Get up and boogie». Μην μυζοκλαίτε, μην παραπονηίστε, ενεργήστε. Κάπως έτσι. Θα μπορούσε να είναι τίτλος βιβλίου αυτοβοήθειας. Ακου το λιοντάρι μέσα σου... Κάτι τέτοιο.

Πώς καταφέρατε να χτίσετε τόσο καλά τους ήρωές σας, ακόμη και τους δεύτερους ή και τους κομπάρσους, μοιράζοντας πολλές φορές με χιούμορ, ισότιμα, τα λάθη, τα πάθη, τον πόνο και την απογοήτευση, με τέτοιο τρόπο ώστε να εισπράξει ο αναγνώστης ότι αυτά έχει η ζωή, με τα πάνω της, τα κάτω

της και ότι αυτό συνεπάγεται.

Είναι ένα πολυπρόσωπο μυθιστόρημα και ο συγγραφέας, αυτός που τα αφηγείται όλα, μοιάζει να ξέρει ακόμα και τις πιο μύχιες σκέψεις όλων. Αλλά δεν είναι εντελώς αξιόπιστος... Κατά κάποιον τρόπο υπονομεύω τον ίδιο τον αφηγητή που παρατηρεί τα πρόσωπα, χωρίς να τα κρίνει. Τουλάχιστον αυτή ήταν η αρχική πρόθεση - όχι ότι είναι όλοι οι χαρακτήρες εξίσου συμπληθητικοί... Δεν είναι... Αλλά δεν πιστεύω στους «κακούς», λίγοι άνθρωποι στερούνται εντελώς ενδιαφέροντος.

Οι ήρωές σας ζουν τις αποτυχίες, τις διαφεύσεις και τις απώλειες μιας γενιάς, σμίγουν όμως μαζί και ενώνουν τη μοναξιά τους. Το μόνο που θέλουν είναι αγάπη. Αυτή η θαλπωρή γιατί εξακολουθεί να είναι ακόμη αναγκαία για τους συνανθρώπους μας;
Εχουμε ανάγκη από ανεκτικότητα και νομίζω

Η ευφυής συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου, ένας άνθρωπος του κόσμου, με την πιο ισχυρή ίσως προσωπικότητα που έχω συναντήσει στον χώρο της λογοτεχνίας, ακολουθώντας τους ήρωές της ακροβατώντας ανάμεσα στις γενιές, μας εκμυστηρεύεται τις ενδόμυχες σκέψεις της για τη δημιουργία του νέου της βιβλίου «Ακου το λιοντάρι» από τις εκδόσεις «Πατάκη».

Τι σημαίνει ο τίτλος «Ακου το λιοντάρι»;